

Cực Vĩ

Chương 173 : Quyển 2 - Chương 51: Phi Yến xui xẻo

Khúc Phi Yến là ai?, cái tên này Vô Song không thể không biết.

Vô Song có thể không rõ Viên Tĩnh hay Linh Tố ở trong tác phẩm nào, xuất hiện ở đâu trong Kim Dung vì hẳn thật sự chưa có xem qua nhưng Khúc Phi Yến lại khác.

Khúc Phi Yến từ đầu đến cuối cũng chỉ được coi là 1 nhân vật phụ, cô bé này xuất hiện trong khoảng thời gian phi thường ngắn nhưng lại làm cho vô số người để lại ấn tượng sâu đậm.

Khúc Phi Yến là cháu gái của Khúc Dương, chính cô bé này cũng đã từng cứu mạng Lệnh Hồ Xung có điều những việc này còn chưa đủ để nói về Khúc Phi Yến.

Đây là một cô bé cực kỳ thông minh, bản tính lương thiện nhưng lại tinh nghịch, nàng có thể bằng sự thông minh của mình khiến Điền Bá Quang dở khóc dở cười căn bản không biết làm gì, bản thân Khúc Phi Yên hoàn toàn đủ điều kiện để tỏa sáng trong bộ Tiểu Ngạo Giang Hồ, đáng tiếc cô bé này chết, nàng chết rất thảm.

Kim Dung là người cực kỳ ít cho nhân vật nữ chết, cho dù là tội ác tày trời như Diệp Nhị Nương hay kể cả Lý Mạc Sầu phải đến cuối tác phẩm mới bước sang phía bên kia của cuộc đời, nhưng Khúc Phi Yến thì khác.

Nàng chính là bị Tung Sơn - Phí Bân giết chết tại sự kiện Hành Dương - Chậu Vàng Rửa Tay.

Vô Song từng vì 1 chi tiết này mà cảm thấy khó hiểu không thôi, tại sao Kim Dung nhất định phải để 1 cô bé thông minh hoạt bát đáng yêu như Phi Yến chết?, hơn nữa cô bé này chết khi còn nhỏ vô cùng, vẫn còn mang theo sự hồn nhiên non nớt như chú chim non mới bắt đầu học bay, mới bắt đầu học hát.

Đóa hoa xinh đẹp chưa kịp nở đã bị cơn gió kia tàn phá, đây chính là hình dung của Khúc Phi Yến.

Nếu đứng trước mặt Vô Song thật sự là Khúc Phi Yến thì Vô Song thật sự cảm thấy, thế giới này quá thú vị rồi.

Tất nhiên cũng có thể là tên giống nhau, cho dù Vô Song thật sự cảm thấy đây là Khúc Phi Yến thì hẳn vẫn muốn xác nhận lại 1 chút chỉ là hiện nay Vô Song liền cảm thấy dở khóc dở cười, vì hành động làm rơi tách trà của hắn lúc nãy mà Vi Hoa liền bước ra một bước, vẻ mặt hoảng sợ vô cùng nhìn Vô Song, nàng vậy mà che Phi Yến ở đằng sau.

“Công tử, Phi Yến muội muội còn nhỏ, muội ý làm cái gì không phải cứ trách phạt lên người Vi Hoa là được”.

Về phần Phi Yến cũng bị Vô Song làm giật mình bất quá nàng rất nhanh dùng hết sức kéo áo của Vi Hoa, muốn tử tử của nàng đứng dậy.

“Tử tử, Phi Yến không làm gì sai, việc gì phải xin lỗi chứ, hẳn rõ ràng là hậu đậu liên quan gì đến Phi Yến, chúng ta không làm sai, cần gì phải cầu xin hẳn”.

Phi Yến nàng sinh ra ở Hắc Mộc Nhai lại là cháu của trưởng lão Khúc Dương được nuông chiều hết mực, cho dù mấy tháng qua nàng chịu không ít tủi khổ nhưng sự ương ngạnh cùng cá tính vẫn chưa mất đi, nàng cảm thấy mình căn bản không thể nào hiểu nổi Vi Hoa tử tử đang

nghĩ gì.

Về phần Vi Hoa lại khác, Vi Hoa sống ở Vương Bản Sơn trong thân phận nữ bộc cũng đã 3 năm, nàng biết rất nhiều việc, đối với chủ nhân căn bản không có đúng và sai, chủ nhân thì luôn luôn đúng, đối với chủ nhân chỉ có vui và không vui mà thôi.

Làm chủ nhân vừa lòng liền có thể sống dễ chịu một chút.

Làm chủ nhân phật ý thì sẽ thảm vô cùng, kêu trời cũng không thấu.

Nhìn đôi tử muội này, Vô Song chỉ lắc đầu, sau đó trong khuôn mặt không tin tưởng được của Vi Hoa, Vô Song nhẹ gật đầu.

“Phi Yến nói không sai, là ta hậu đậu”.

Câu trả lời này nằm ngoài khả năng nhận thức của Vi Hoa, nàng lần đầu tiên nghe thấy việc chủ nhân sẽ nhận sai, bất giác trong lòng Vi Hoa liền cảm thấy nhẹ đi không ít, chủ nhân của nàng hình như khác chủ nhân trong miệng mấy tử tử khác, ít nhất.... nàng cảm thấy chủ nhân không có đáng sợ như lời những người kia nói.

Phi Yến đối với câu trả lời của Vô Song phi thường hài lòng, nàng thậm chí còn quơ quơ nắm tay nhỏ với Vi Hoa, tỏ vẻ thắng lợi, khuôn mặt bị bụi bẩn che đi nhưng cũng không dấu hết được vài phần lạnh lợi trên khuôn mặt thơ ngây kia.

Nhìn Phi Yến chu cái miệng nhỏ ra, Vô Song cũng cười.

“Phi Yến, ngươi có về Hắc Mộc Nhai không?, ta đưa ngươi về “.

Câu hỏi này vốn không đầu không đuôi, bất cứ ai cũng cảm thấy khó hiểu vô cùng nhưng với Phi Yến lại như tiếng sét giữa trời quang vậy.

Nếu nàng lớn tuổi hơn một chút có lẽ sẽ đề phòng Vô Song, sẽ nhận ra lời nói của Vô Song có gì đó không đúng, đáng tiếc nàng hiện nay quá nhỏ, Phi Yến lúc này cũng chỉ ngang tuổi Vô Song, nàng vừa tròn 11 tuổi.

“Sao... sao người biết Hắc Mộc Nhai?, tốt quá người có thể đưa ta trở về Hắc Mộc Nhai sao?, ta rất nhớ ông ngoại, ông ngoại bây giờ có lẽ tìm ta khắp nơi... người mau đưa ta về Hắc Mộc Nhai được không, ta không muốn ở đây nữa”.

Vô Song nghe vậy, cho dù đã đoán trước thân phận của Khúc Phi Yến nhưng hiện nay vẫn là rung động không thôi, sau đó hắn đưa 1 tay ra.

Vô Song vỗ công bực nào?, hắn đưa tay ra bản thân Phi Yến sao có thể tránh được, sau đó hắn dùng 1 tay đặt luôn Phi Yến lên cái ghế gần đó, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn nàng.

“Người không phải ở Hắc Mộc Nhai sao?, vì cái gì lại chạy đến Vương Bản Sơn?, Khúc trưởng lão đâu lại để người... như thế này?”.

Khúc Phi Yến lúc này nghe Vô Song hỏi, nhớ đến ông ngoại, nhớ đến những ngày tháng qua khuôn mặt liền lập tức xuất hiện hai hàng nước mắt, nàng òa khóc, khóc rất lớn.

Cũng không trách được Khúc Phi Yến, những ngày qua nàng thật sự rất khổ sở, ngoại trừ Vi Hoa tử tử ra không ai che chở nàng, không ai bảo vệ nàng, nàng phải ăn những chiếc bánh bao cứng ngắt, nàng phải ngủ những nơi có cả côn trùng bò qua, không gian thì tối om cùng ẩm thấp,

nếu không phải có Vi Hoa tử tử nàng đã sớm chết đói, sớm chết lạnh.

Lúc này lần đầu tiên nàng gặp 1 người biết nàng, cho dù nàng không biết Vô Song nhưng cũng có cảm giác đi xa xứ gặp người thân vậy, lại nghĩ đến những ngày tháng trên Hắc Mộc Nhai, nghĩ đến ông ngoại, nàng lập tức nhào người vào lòng ngực Vô Song mà khóc.

Vô Song nhìn cô bé này khóc chỉ thở dài 1 hơi, hẳn cảm thấy cô bé này khóc quá mức đáng thương, một tay ôm Phi Yến vào lòng, một tay nhẹ xoa đầu nàng, ánh mắt nhìn về Vi Hoa hơi hơi gật đầu với nàng sau đó mở miệng.

Vô Song cũng không nói ra tiếng nhưng hẳn mở miệng phi thường chậm, Vi Hoa từ khẩu hình miệng của Vô Song lập tức hiểu ý, nàng trước khi đi còn quay lại nhìn Vô Song cùng Phi Yến từ đầu đến cuối sau đó trên khuôn mặt có vài phần tư sắc kia xuất hiện 1 nụ cười nhẹ.

Thấy Phi Yến tìm được người quen bản thân Vi Hoa cũng cảm thấy vui vẻ thay cho vị muội muội của mình, hơn nữa Vi Hoa cũng bắt đầu cảm thấy may mắn cho bản thân mình, dù sao nếu chủ nhân hiện nay của nàng có thân thuộc với Phi Yến như vậy, cuộc sống của nàng sau này liền dễ dàng hơn rất nhiều, thậm chí.... tương lai có thể được chủ nhân mua lại thân phận nô bộc, trả lại 1 thân tự do.

Nhĩ đến điểm này, Vi Hoa cả người run lên, sau đó ánh mắt liền hiện ra 1 tia quyết tâm, nàng bước nhanh hơn đến phòng chứa củi, muốn làm nhiệm vụ mà Vô Song giao cho nàng thật tốt, nàng bắt đầu chuẩn bị nước tắm cho Vô Song.

.....

Vi Hoa thì ở phòng chứa củi, Cổ Đại Ngưu thì đã sớm đi ngủ, trong chính

sánh chỉ còn Vô Song cùng Khúc Phi yến, theo lời kể xen lẫn tiếng khóc nức nở của nàng, Vô Song rốt cuộc cũng đã hiểu, Phi Yến tại sao xuất hiện ở trên Vương Bản Sơn này.

Phi Yến thật ra cũng là kẻ bị hại, phải biết 1 dải Hắc Mộc Nhai vốn là nhà của Phi Yến, nàng căn bản sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm gì mới đúng, Hắc Mộc Nhai lại ở quá xa Vương Bản Sơn, 2 nơi này căn bản không liên quan gì đến nhau, đáng tiếc khoảng 3 tuần trước, tại Hắc Mộc Nhai xảy ra 1 sự kiện kinh thiên động địa.

Khoảng thời gian đó, có 2 người dám tiến tới tấn công Hắc Mộc Nhai, phải biết Hắc Mộc Nhai còn vượt qua cả Quang Minh Đỉnh trở thành thánh địa của Ma Giáo trong thiên hạ, không ai tin tưởng sẽ có người dám tấn công Hắc Mộc Nhai, nếu đánh lên Hắc Mộc Nhai chỉ sợ ít nhất cũng là các đại phái võ lâm hợp lực, sao có thể chỉ phái ra 2 người?.

Điều đáng nói là 2 người này quả thật là quái vật, đủ sức đánh lên Hắc Mộc Nhai.

Theo lời ông của nàng nói, đây là hai nhân vật đỉnh cao của võ lâm bất quá cũng không phải là người trung nguyên.

Đầu tiên chính là một trong Côn Lôn Tam Thánh - Hà Túc Đạo.

Người thứ hai cũng không thua kém Hà Túc Đạo, người này là đỉnh đỉnh đại danh - Ma Thiên Cư Sĩ - Tạ Yên Khách.

Hai người này đều là cao thủ ngũ tuyệt trong thiên hạ, một đường tiến về Hắc Mộc Nhai không ai cản được, điều kỳ lạ là Đông Phương Giáo Chủ cũng không có xuất hiện để đánh lui cường địch, cuối cùng phải do Nhật Nguyệt Tả Sứ cùng Nhật Nguyệt Hữu Sứ cùng với Nhật Nguyệt Tỏa Thiên Trận của Nhật Nguyệt Thần Giáo mới có thể đánh lui nổi hai người

này.

Trong trận chiến này có đến 7 vị trưởng lão của Nhật Nguyệt Thần Giáo trọng thương đồng thời Nhật Nguyệt Hữu Sứ - Hương Vấn Thiên cũng bị thương rất nặng, phải nói Nhật Nguyệt Thần Giáo mặt mũi mất hết.

Tất nhiên dạng chiến đấu thế này sẽ không liên quan gì để cô bé như Khúc Phi Yến, nàng dù sao còn quá bé sẽ không ai để nàng gặp nguy hiểm nếu không phải là nàng tò mò quá mức, lại gần cuộc chiến kia để rồi bị rung chấn từ cuộc chiến khiến xảy chân ngã xuống núi.

Cuộc đời cũng phi thường phi thường trùng hợp, nản ngã xuống núi tưởng như sẽ chết nhưng không ngờ lại rơi vào tay 1 cái nam nhân, 1 cái nam nhân khiến bất cứ nữ nhân nào cũng căm thù - Vạn Lý Độc Hành Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang cũng không có xấu như Khúc Phi Yến tưởng tượng, dù sao Điền Bá Quang còn chưa khát khao khó nhẹn đến mức 1 đứa bé hẳn cũng không tha, bất quá chuyện phía sau càng ngày càng hay rồi.

Điền Bá Quang cứu lấy Khúc Phi Yến 1 mạng, nhưng vì Khúc Phi Yên sau khi ngã bị thương ở chân không thể tự đi lại, Điền Bá Quang trong lúc không chịu được Khúc Phi Yến cầu tình rất cuộc muốn mang nàng lên Hắc Mộc Nhai, ma xui quỷ khiến thế nào lại gặp Ngũ Độc Giáo Chủ đời này - Lam Phục Hoàng.

Ngũ Độc Giáo cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo bản thân luôn là minh hữu, hơn nữa Miêu Cương cũng không cách Hắc Mộc Nhai quá xa, nàng liền dẫn giáo chúng đi đến chi viện cho Nhật Nguyệt Thần Giáo, không ngờ lại nhìn thấy Điền Bá Quang đang mang theo Khúc Phi Yến.

Danh tiếng của Điền Bá Quang vốn đã thối không thể tả, nhìn thấy Điền

Bá Quang đang giữ Khúc Phi Yến thì ai không hiểu lầm?, lại thêm Điền Bá Quang cùng Lam Phượng Hoàng vốn có 1 đoạn cố sự, vì vậy Điền Bá Quang vừa gặp Lam Phượng Hoàng đã ba chân bốn cẳng dùng hết tốc lực bỏ chạy.

Lam Phượng Hoàng cũng 1 đường truy đuổi không buông, đôi oan gia này đuổi nhau dĩ nhiên chạy từ Hắc Mộc Nhai chạy đến tận Vương Bản Sơn.

Tốc độ của Điền Bá Quang vốn là nhất tuyệt nhưng Lam Phượng Hoàng lại có 'truy hồn cố', Điền Bá Quang chúng loại cố độc này của Lam Phượng Hoàng cho dù hồn phách cũng bị truy đến tận cùng thì sao có thể cắt đuôi Lam Phượng Hoàng.

Đôi oan gia này chạy đuổi nhau thì cũng thôi đi, người khổ sở nhất liền là Khúc Phi Yến.

Điền Bá Quang sau đó cũng đành để Khúc Phi Yến lại ở 1 nơi bí mật dù sao hẳn mang theo Khúc Phi Yến căn bản không chạy thoát được Lam Phượng Hoàng, lại thêm theo Điền Bá Quang suy nghĩ, chỉ cần Lam Phượng Hoàng thấy khúc Phi Yến liê sẽ phải mang Khúc Phi Yến trở về, hẳn liền nhẹ nợ.

Điền Bá Quang cũng không tin là Lam Phượng Hoàng sẽ tiếp tục đuổi theo hẳn, đáng tiếc hẳn nhầm rồi, Lam Phượng Hoàng đúng là hận hẳn thấu xương, nàng trực tiếp bỏ qua Khúc Phi Yên, tiếp tục truy sát Điền Bá Quang.

Tiếp theo tiểu Phi yến bị thương ở chân, trên người lại không có tiền bạc, ở trong núi ban đêm khiến nàng sợ hãi vô cùng, rốt cuộc cố gắng xuống núi, cố gắng xin tá túc trong nhà dân nào đó có điều số của nàng liền xui tận mạng, không ngờ gặp đám người Thiên Ý Thành sát thủ trên đường làm nhiệm vụ nhìn thấy.

Cũng chẳng biết mấy tên kia nghĩ thế nào, trực tiếp bắt Phi Yến về Vương Bản Sơn tra khảo, dù sao đây cũng rất gần thời gian Thiên Ý Thành mở cửa thu đồ, ai biết Phi Yến đến Vương Bản Sơn có mục đích gì?.

Thế là Phi Yến liền thăm, nàng liền bị bắt vào trong Thiên Ý Thành, trở thành 1 cái nô bộc bên trong vô số nô bộc của Thiên Ý Thành.

.....

Đối với Vô Song mà nói, trong câu chuyện của Phi Yến có rất nhiều điều còn chưa rõ ràng nhưng Phi Yến cũng sẽ không nói dối, bên trong sự việc này Phi Yến cũng chỉ là quá mức xui xẻo mà thôi, cái làm Vô Song nghĩ mãi không ra là Hà Túc Đạo cùng Tạ Yên Khách tại sao dám đánh lên Hắc Mộc Nhai?.

Hà Túc Đạo chỉ xuất hiện 1 lần duy nhất ở tiền truyện của Ý Thiên Đồ Long Ký về phần Tạ Yên Khách lại là 1 trong những nhân vật mạnh nhất trong Hiệp Khách Hành, cả 2 người này căn bản không hề yếu, thực lực đạt đến ngũ tuyệt cao thủ hàng ngũ cũng không phải là điều gì quá xa lạ bất quá vì cái gì dám tấn công lên Hắc Mộc Nhai?.

Hắc Mộc Nhai trường tồn bao nhiêu năm nay tại võ lâm trung nguyên, đâu phải loại môn phái như Nga Mi có thể so sánh mà chỉ cần 2 cái ngũ tuyệt liền thủ liền dám tấn công nơi này?.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là nghĩ không ra, Vô Song rốt cuộc chỉ có thể thở dài 1 hơi rồi nhẹ vỗ lên cơ thể nhỏ nhắn của Khúc Phi Yến.

“Phi yến, ngoan đừng khóc, có ta ở đây rồi, ta liền bảo vệ ngươi, không để ai bắt nạt ngươi được không?”

“Ta... ta vốn quan biết với Điền Bá Quang, Điền đại ca, là đại ca lo lắng cho an nguy của người mới bảo ta đến đây, ta lục tung cả Vương Bản Sơn lên vẫn không tìm thấy người nên mới quyết định ra nhập Thiên Ý Thành, yên tâm ca ca nhất định đưa người về Hắc Mộc Nhai gặp Khúc trưởng lão được không?”.

Phi Yến nghe vậy liền hoàn toàn tin lời nói của Vô Song, dù sao lúc này ngoài tin Vô Song ra cô bé này đâu có làm được gì?, nàng cố gắng dùng hai bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa đôi mắt ngập nước của mình, cô bé này ánh mắt chớp động nhìn Vô Song.

“Ca ca... ta rất nhớ gia gia, người có thể đưa ta trở về Hắc Mộc Nhai luôn không, gia gia lúc này đang lo lắng cho ta lắm”.

Nhìn vào Khúc Phi Yến, Vô Song chỉ có thể khẽ lắc đầu, không phải hẳn không muốn giúp nàng chỉ là hẳn sao có thể rời khỏi Thiên Ý Thành được?, Thiên Ý Thành phải 3 tháng mới có cơ hội ra ngoài 1 lần, hẳn còn không quên hẳn có hẹn với Mục Nhân Thanh ở Tô Châu.

Nếu đến Tô Châu hẳn liền sẽ mang theo Phi Yến đồng thời nhờ Mục Nhân Thanh đưa Phi Yến về Hắc Mộc Nhai, có Mục Nhân Thanh đi cùng, Phi Yến căn bản sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Nghĩ đến đây khuôn mặt Vô Song liền dẫn ra không ít, hẳn xoa đầu cô bé này.

“Phi Yến ngoan, ca ca tạm thời không thể đưa người ra ngoài, Thiên Ý Thành không phải muốn vào là vào muốn ra là ra, bất quá ca ca hứa với muội, 3 tháng sau liền đưa muội về Hắc Mộc Nhai được không?”.

Phi Yến nhìn Vô Song, sau đó cô bé hơi hơi gật đầu, dù sao Khúc Phi Yến

cũng hiểu bản thân Thiên Ý Thành là thế lực nào, nơi này gia gia của nàng cũng không dám không theo quy củ hưởng gì Vô Song.

“Phi Yến, ta đã nói Vi Hoa chuẩn bị nước tắm cho muội, mau đi tắm đi, xem muội kia cả người liền lấm lem, bẩn như vậy căn bản sẽ không ai thích”.

Phi Yến nghe Vô Song nói liền hơi hơi lè cái lưỡi nhỏ ra, nàng quả thật đã mấy ngày rồi không tắm, bản thân cảm thấy khó chịu vô cùng, liền lập tức rời xa người Vô Song, chạy về phía phòng tắm nơi Vi Hoa đang chuẩn bị nước.

Nhìn theo đôi chân nhỏ bé kia chạy thật nhanh, Vô Song mỉm cười sau đó ánh mắt hướng ra bên ngoài, hẳn nghe thấy rất nhiều âm thanh quen thuộc bên ngoài, có lẽ giờ này đám người Hồ Phỉ cũng bắt đầu lựa chọn thạch viện của mình rồi đây.

Ngồi trong chính phòng, vươn vai một chút, Vô Song cảm thấy ở Thiên Ý Thành hẳn hình như sẽ có rất nhiều việc để làm.

Nghĩ đến Thiên Ý Thành, nghĩ đến Độc Cô Cầu Bại truyền thuyết, Vô Song khẽ mỉm cười, trong ánh mắt hiện lên hai tia quang mang đầy hưng phấn.

.....

LINK Truyện:

Cực Võ <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cuc-vo-3558522.html>

LINK Chương này:

Quyển 2 - Chương 51: Phi Yến xui xẻo <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cuc-vo-3558522/chuong-173.html>